

Fw: GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI (1)

On Monday, November 18, 2013 12:05 PM, josip pecaric <pecaric@element.hr> wrote:
GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI

Kada su culi da su hrvatski generali pobjednici iz Oluje s narodom - vlast je odlucila POBJECI iz Vukovara. Srecom nemaju tenkove da u toj novoj bjezaniji gaze narod. A i njihovog naroda tamo i nema.

JP

1)
GENERALI MARKAČ, GOTOVINA I ČERMAK PREDVODE KOLONU, STIGAO I THOMPSON

'Oni su se borili za svoje domove i za našu domovinu. To je ono što je danas važno, sve ostalo je sporedno'.

Kako je u nedjelju ekskluzivno doznao Dnevno.hr, u 'Kolonu sjećanja' stigli su i generali Gotovina, Markač i Čermak.

Izgleda da oni neće nazočiti državnom protokolu, a stigli su u Kolonu 'vukovarske Hrvatske'. Članovi Stožera organizirali su svoje aktiviste tako da priječe prolaz članovima državnog protokola, a iako su kolone krenule odvojene, sada su spojene, a generali predvode cijeli svečani hod do Memorijalnog groblja žrtava iz Domovinskog rata. Koloni sjećanja 'vukovarske Hrvatske' pridružio se i domoljubni pjevač Marko Perković Thompson.

Gotovina je izjavio da se došao pokloniti žrtvi Vukovara: "Oni su se borili za svoje domove i za našu domovinu. To je ono što je danas važno, sve ostalo je sporedno". Prisjetio se i trenutka pada grada-heroja: "Tuga. Žalost. Nismo se osjećali dobro. Ali izdigli smo se, digli smo glave i uspjeli smo. Uspjeli smo u pravnoj bitki, uspjeli ćemo i danas i sutra, u gospodarskoj i ekonomskoj bitki".

U gradu je zamjetna nazočnost većeg broja policajaca. Prema podacima vukovarske policije, na osiguranju je angažirano 250 policijskih službenika, a za osiguravanje javnoga reda i mira zaduženo je i 150 redara, članova vukovarskih braniteljskih udruga. Iz vukovarske gradske uprave najavljuje se kako se očekuje da će Vukovar danas pohoditi oko 100.000 građana iz cijele Hrvatske. Prošle godine u Vukovar je na 18. studenoga došlo do tada rekordnih 50.000 ljudi.

Vežane vijesti

- Autor: A. R.
- Photo: Marko Mrkonjic/PIXSELL
- Datum: ponedjeljak, 18. studenog 2013. u 10:21

2)

M. PRPA: VUKOVARSKA MAJKA KATA ŠOLJIĆ

Portal HKV-a, 17. studenoga 2013.

SIMBOL SVIH MAJKI

Kad neki mali grad poput Vukovara ima svoju - Vukovarsku Majku, a svoju majku nemaju niti znamenite europske i svjetske metropole, tada će se neupućeni namjernik upitati – o kakvoj se to majci radi? Mi bismo mu kazali da i mi ne znamo o kakvoj se to majci radi, ali znamo da naš grad heroj ima svoju majku koju svi volimo, koja je živa, i kad umre neće umrijeti, i dok god bude grada Vukovara mi ćemo je uvijek zvati – Vukovarskom Majkom!

I kad tamo davno, negdje početkom sedmog stoljeća, prvi Hrvati dođu prema Jadranu, među njima bjehu i dvije sestre Tuga i Buga. Buga je ubrzo

umrla, i sjećamo se je tek po njenom imenu. A njena sestra Tuga, ne može umrijeti, ako i umre ubrzo se inkorporira u neku majku poput Vukovarske majke – Kate Šoljić. Ali mi smo ponosan i prkosan narod (prkosimo vjetru svakom) i zato tu našu majku ne nazivamo Tugom, već – Vukovarskom Majkom!

Za Vučedolsku golubicu nikad sa sigurnošću ne znamo što i koga predstavlja, ali znamo da je na ovim prostorima simbol najstarije kulture – one vučedolske.

I za Vukovarsku Majku isto nikad ne znamo što i koga predstavlja, ali znamo da je simbol – najdublje rane u našem narodu, i to ne samo ovovijekove već one tisućugodišnje, povijesne sve tamo od dolaska na ove prostore njenog reinkarnata - Tuge.

Ta naša Vukovarska Majka, kao obol slobode, za obranu Vukovara dade svoja – četiri sina. I zbog njena četiri sina, i sinova brojnih drugih majki – Grad Heroj VUKOVAR– zove se herojskim. I zato ga uvijek treba pisati velikim slovima.

Grad Vukovar nije veliki grad, ali je veliki Heroj. On je istovremeno i Staljingrad, i groza pustoši Hirošime ili Nagasakija. On je i naš novovijekov Siget. Sve je to mogao biti samo zbog toga – jer slobodarska Europa podnosi mrlje na svojoj savjesti, kao na najneosjetljivijem dijelu svoga tkiva. Doista!

(Tamo gdje caruju licemjerne politike – nastaju groze pustoši gdje im nije mjesto)

A Vukovarskoj Majki, oliti svegeneracijskoj hrvatskoj povijesnoj Tugi, u onome ratu kao mlađahnoj djevojci – pogubiše i četiri rođena brata. - I četiri rođena brata?! Dakle, Vukovarska Majka nije samo simbol žalosne majke za svojim sinovima, već je i simbol sestre Tuge za izgubljenom braćom.

Simbol ustrajnosti i neuništivosti

A koliko ima takvih majki u povijesti našeg naroda, posebice u onoj iz prošlog dvadesetog stoljeća – to nitko ne zna. Ne zna ponajprije za to što se to ne može niti izbrojiti – i sve pada u ***Hvala Naša Vučedolska golubica, naša Vukovarska Majka – ostat će simbol ustrajnosti, majčinske snage, neuništivosti i nepobjedivosti naroda koji ima takve majke i sestre, koji ima tako duboke kršćanske mučeničke korijene. Doista! I slobodan sam ovdje uzeti sebi za pravo da u ime cijelog hrvatskog naroda izgovorim – Vukovarska i hrvatska majko, Kate – veliko ti HVALA!*** zaborav. I zato moramo čuvati i njegovati simbol Vukovarske Majke, kao hrvatske Tuge koja simbolizira i sve povijesne majke koje su izgubile svoje sinove, koja

simbolizira i sve povijesne sestre koje su izgubile svoju braću.

Počesto se pitam – kakav smo mi to narod koji tako olako prelazi preko svojih bezbrojnih žrtava? Gdje god se zakopa, naiđe se na kosti mučenika, oni koji su bili identični nama, imali svoje obitelji, svoju djecu, svoju vjeru, svoje nade, strepnje i boli, bili puni volje za život, ali ih je usud nesretne politike doveo među mučenike, među umrle i to u broju kojeg ljudski mozak teško može i shvatiti.

A ljudi se igraju politike i političara – a potpuno tome nedorasli, a ne znaju da je politika opasan zanat i da se greške u politici ne praštaju, i da su posljedice političke greške nemilosrdne, okrutne, brutalne i uništavajuće. Ako se i u što ne bi smjeli upuštati amateri željni vlasti – to je politika. I kad se vlast dade urni (kutiji) za glasanje – pa makar i na najdemokratskijim izborima – zemlja može izgubiti slobodu.

A naša Vučedolska golubica, naša Vukovarska Majka – ostat će simbol ustrajnosti, majčinske snage, neuništivosti i nepobjedivosti naroda koji ima takve majke i sestre, koji ima tako duboke kršćanske mučeničke korijene. Doista! I slobodan sam ovdje uzeti sebi za pravo da u ime cijelog hrvatskog naroda izgovorim – Vukovarska i hrvatska majko, Kate – veliko ti HVALA!

3)

HEBRANG: 'VRIJEME JE DA SE UKAŽU IMENA KRIVACA: 'RAČAN I LONČAR RAZORUŽALI SU HRVATSKU'

Zapitavši se zašto Hrvatska nije mogla na samom početku agresije uzvratiti agresoru, Hebrang je dao i odgovor, rekavši da je "Ivica Račan oružje teritorijalne obrane isporučio Beogradu, dok je Budimir Lončar tražio u UN-u da nam se onemogući nabavka naoružanja". "Vrijeme je da se kažu imena, a krivci u povijest uđu kao negativci", zaključio je.

U sklopu IX. znanstveno-stručnog simpozija "Ratna bolnica Vukovar 1991. – dr. Juraj Njavro", koji se danas održava u vukovarskom Pastoralnom centru sv. Bono, predstavljena je knjiga ratnog ministra zdravstva Andrije Hebranga "Zločini nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku". Govoreći o knjizi, akademik Ivica Kostović odao je priznanje Hebrangu kao čovjeku, koji je kao ratni ministar zdravstva ustrojio prvi krizni stožer u Hrvatskoj kojem je zadaća bila zdravstvena skrb o stanovništvu te ranjenim i poginulim braniteljima i civilima u Domovinskom ratu.

"Ova knjiga trebala je biti izdana ranije jer danas živimo u vremenu u kojem politička amnezija dolazi do maksimuma, Domovinski rat se relativizira, te se pokušava krivica za rat prebaciti podjedanko na jednu i drugu stranu", poručio je akademik i HDZ-ov saborski zastupnik Željko Reiner.

Istaknuo je i značaj podataka koji se nalaze u knjizi, a prema kojima je, ustvrdio je, Domovinski rat prvi rat u povijesti u kojem je broj civilnih žrtava veći od broja poginulih branitelja. "To po meni govori o genocidnom karakteru agresije na Hrvatsku", ocijenio je Reiner.

Prema riječima Ante Čorušića, predsjednika HDZ-ova Odbora za zdravstvo, Hebrangova knjiga dolazi u vrijeme u kojem se Hrvatska nalazi u indentitetskoj krizi te se "sustavno pokušava zaboraviti da su Srbi bili ti koji su bili agresori". Aktualnoj vlasti zamjerio je što od Hrvatske "namjerava stvoriti samo geografski pojam, a ne i državu".

Hebrang je naglasio kako je od samog početka agresije na Hrvatsku organiziran sustav indentifikacije svih ubijenih, kao "jedini način da dokažemo da je onaj koji je bio ubijen bio civil, a ne naoružani civil kao što se to događalo na srpskoj strani". Dodao je kako je u Domovinskom ratu ubijeno i poginulo 7263 civila te oko 800 onih čija sudbina još nije poznata.

"Znači, u konačnici ćemo imati više od 8.000 poginulih i ubijenih civilnih žrtava u Domovinskom ratu", zaključio je Hebrang, dodajući kako je od 7263 poginula i ubijena civila 47 posto bilo starije od 60 godina života, a 44 posto bile su žene. Svi civili ubijeni su u svom domu, na radnom mjestu ili cesti, naveo je, dodajući kako je riječ o genocidu.

"S druge strane, na srpskoj strani prema dostupnim podacima DORH-a, HHO-a i Save Štrbca ubijeno je svega nekoliko desetaka srpskih civila za koje je neosporno dokazano da su bili civili. Taj nesrazmjer pokazuje tko je

bio tko u ovom ratu", poručio je Hebrang. Također je naveo kako je u Domovinskom ratu bilo 30.520 ranjenika.

Zapitavši se zašto Hrvatska nije mogla na samom početku agresije uzvratiti agresoru, Hebrang je dao i odgovor, rekavši da je "Ivica Račan oružje teritorijalne obrane isporučio Beogradu, dok je Budimir Lončar tražio u UN-u da nam se onemogući nabavka naoružanja". "Vrijeme je da se kažu imena, a krivci u povijest uđu kao negativci", zaključio je.

O knjizi je govorila i ratna ravnateljica vukovarske bolnice Vesna Bosanac koja je ustvrdila kako je autor u knjigu unio samog sebe i svo svoje domoljublje.

Tijekom simpozija, koji s radom večeras i završava, Štefan Biro govorit će o "Zdravstvu u Vukovaru i Srijemu krajem 18. stoljeća, po pisanju: F.W. Taubea, dr. A. Buday i dr. M. Marikovskog", akademik Ivica Kostović o "Pregovaranju u humanitarnoj krizi", Siniša Varga na temu "Evakuacija ranjenih i izbjeglih iz Vukovara 19. i 20. studenoga 1991. u mjestu Dvorovi – BiH", a Hrvoje Brkić o "Dentalnoj identifikaciji žrtava rata".

Simpozij organiziraju Udruga hrvatskih liječnika dragovoljaca 1990.–1991. – Županijski ogranak Vukovar i Opća županijska bolnica Vukovar.

•••••••••• Autor: **Hina/M. M.**

•••••••••• Dnevno.hr, **17. studenog 2013.**

4)

Stjepan Tokić
SUZA ZA VUKOVAR

Oplakuje Dunav obale tvoje
Vrijeme ti vraća sunca sjaj
A u mom oku još uvijek Suza,
Još jedna suza za Vukovar.

Na spomen stoje cvijetovi bijeli
Donešeno cvijeće cvijeću
A samo su htjeli sreću.

Novo lice staroga grada
I nada da bit će bolje
A rane duboke bole
Križevima zasađeno polje.

Hrvatski Vukovar piše
A toliki nema više
Oplakuje Dunav obale tvoje
Dok tuga kapa ko suze moje.

5)

'MOJ VUKOVAR JE SIMBOL! ĆIRILICU TREBA IZBACITI IZ HRVATSKE JER SRBI OVDJE STVARAJU PODJELE JOŠ OD VRTIĆA'

"Ubijana su djeca, starci životinje pa čak i drveće koje im je smetalo. Nakon što su poubijali ljude uslijedili su pljačkaški pohodi. Postoje video zapisi koje su agresori snimali kako bi se poslije mogli podičiti svojim dostignućima. Zadovoljavali su svoje najniže životinjske nagone, dolazili iz susjedstva u tuđu zemlju dijeliti pravdu. Pošto su im motivi bili pogrešni zato su i izgubili, nisu imali srca.", kazuje nam Domagoj.

Kakav je život mlade osobe u Gradu heroju za naš portal ispričao je 22-godišnji Vukovarac i student Domagoj. Mladi u Vukovaru kaže ovaj mladić žive jednako kao i u bilo kojem drugom gradu, imaju jednak životni ritam, a njegov životni ritam nameće mu učenje i odlaske na fakultet dok slobodno vrijeme provodi odlazeći u teretanu, na selo ili za računalom. Ratna se kaže ovaj mladić ne sjeća jer je bio premali. No, sjeća se progonstava, priča i slika s televizije. "Stariji su mi pričali tešku, ali nužnu istinu. Da se zna što se zapravo dogodilo jer postoji samo jedna istina premda je danas mnogi žele zaokrenuti to je nemoguće.", ističe ovaj ponosni vukovarski mladić. Svjestan je kaže nam da je njegov grad jednako kao i njegova domovina napadnuti jer smo htjeli samostalnost, slobodu i nezavisnost. "Nudili smo sva prava manjinama, prava koja uživaju i danas, ali oni su bili željni krvi. Nitko nije bio pošteđen. Ubijana su djeca, starci životinje pa čak i drveće koje im je smetalo. Nakon što su poubijali ljude uslijedili su pljačkaški pohodi. Postoje video zapisi koje su agresori snimali kako bi se poslije mogli podičiti svojim dostignućima. Zadovoljavali su svoje najniže životinjske nagone, dolazili iz susjedstva u tuđu zemlju dijeliti pravdu. Pošto su im motivi bili pogrešni zato su i izgubili, nisu imali srca.", kazuje nam dalje Domagoj koji je na svoj grad izuzetno ponosan. "Vukovar je simbol, a ta riječ sve govori o njemu. Dovoljno je pogledati vodotoranj, on govori tisuću riječi. Postoji mala grupa srčanih i pravednih ljudi, koji su prošli pakao, ali opet su spremni braniti čast ovoga grada, na njih sam izrazito ponosan i to im kažem svaki put kada im pružim ruku i pozdravim. Neke se stvari ipak ne mogu kupiti novcem, a to je ljubav prema domovini, ljubav prema gradu i na kraju obitelji.", smatra ovaj mladić. On je uvjeren da se u njegovom gradu među mladima osjeti podijeljenost, a za to nam navodi i niz primjera. "Na školskim odmorima pripadnici manjine kako oni sebe vole zvati, Srbi stoje na lijevoj strani dvorišta, a mi Hrvati na desnoj. Tako je i u disco klubovima, tako je svuda. Oni su treća generacija koja se rodila na području RH, ali oni i dalje sebi zacrtavaju u glavi da pripadaju izvornom srpskom narodu koji živi u Srbiji, praktički su veći Srbi od onih pravih.", svjedoči naš sugovornik. Ispričao nam je i primjer iz matičnog ureda.

"Dolaziš u matični ured grada Vukovara, 2013 godina. Vidiš papir na kojem piše ime djeteta koje je tek rođeno prije par dana Vuk. Prvo pomisliš da sanjaš, a nakon što protrljaš oči shvatiš da je to ipak stvarnost. Nakon toga ti postaje jasno da je sva priča uzaludna dok se u glavama neke stvari ne riješe. Zato uvijek govorim, da ne mogu ljudi koji ne žive ovdje shvatiti

svakodnevicu. U Zagrebu se postavljaju ploče sa natpisima na ćirilici u ime mira i tolerancije, od strane nekih udruga koje samo novac izvlače iz ove države." Osim toga, Srbi svoju djecu dijele još od vrtića i to nisu izmišljotine, a svatko onaj tko u Grad heroj dođe otvorenih očiju ovdje će to vidjeti, smatra naš sugovornik. "To se cenzurira, a onda mi, koji smo izgradili ovaj grad iz pepela ispadamo nesnošljivi nacionalisti, što je naravno glupost.

Toliko se mrzi druga strana, a nijedan nije ubijen od mirne reintegracije. Djeca bi trebala ići od vrtića zajedno, učiti hrvatski jezik, njega koristiti, a eventualno imati dodatni predmet, vlastiti vjeronauk i srpski jezik, onda sigurno ne bi dolazilo do podjela. Smeta me što djeca u osnovnoj školi, hrvatski pravoslavci, počinju dizati tri prsta. U srednjoj školi to preraste u četničke pjesme. Na fakultetu u srpsku zastavu dužine 6 metara, a poslije toga bez problema se dobije posao u državnoj službi i to u policiji. To smeta ljude koji nisu bili direktno u ratu, a zamislite kako se osjećaja mama koja je izgubila sina ili muža, naravno da pojedinci ne mogu shvatiti to.", navodi Domagoj. Vukovar je danas prema njegovim riječima prekrasan grad. Puno se toga izgradilo, ali problem je nezaposlenost. "Mnogi mladi su prisiljeni živjeti u roditeljskim kućama i vrlo teško se odlučuju zasnovati vlastitu obitelj, a ovoj zemlji su prijeko potrebne mlade i velike obitelji.", vjeruje Domagoj. Jednako kao i mnogi on smatra da je Vukovar zaboravljen grad te da ga se političari sjete samo kada se upale kamere i onda kada se treba skupljati političke bodove premda su neki govorili da će im se ruka osušiti ako zaborave ovaj kraj. Vukovar 18. studenog u Domagoju kao mladom čovjeku pomješa osjećaje tuge i ponosa. Naš sugovornik osvrnuo se i na postavljanje dvojezičnih ploča u svojem gradu. "Mislim da nije trebalo ni doći do rasprave o dvojezičnosti, ali zbog vlasti, dvije najveće hrvatske stranke su pregovarale i dogovarale o tom pitanju, samo kako bi vladali.

Točno se zna imenom i prezimenom, tko je u gradskoj skupštini grada digao ruku ZA ćirilicu, a sad se prave veliki Hrvati. To licemjerstvo je postalo smiješno. Isto tako zna se tko je spustio prag sa 50% na 30%. Mene smeta činjenica što se pristaje na kompromisna rješenja, po meni bi se ćirilica trebala izbaciti iz svih mjesta, bez obzira gdje se ona nalazila u ovoj zemlji.", stav je ovog mladića. On u svojem Vukovaru želi ostati, ali za to ima neke uvjete. "Ako ćirilica ostane, ako meni to danas sutra bude uvjet za posao, nikako ne planiram ostati tu, ne želim da moja djeca budu izgubljena u svemu tome i da ne znaju gdje pripadaju.", uvjetuje ovaj mladić koji će uz svoje sugrađane ponosno stati u Kolonu sjećanja. "Ta kolona ne predstavlja samo Vukovar, ona predstavlja cijelu Hrvatsku, predstavlja jedno jedinstvo koje mora vladati među nama kako ne bi svakih 50 godina doživljavali katastrofe.", zaključuje Domagoj na koncu.

Autor: Iva M.

Dnevno.hr, 18. studenog 2013

6)

IVAN UGRIN: DEMONI KRŠĆANOFBIJE

HRSVIJET, 16 STUDENI 2013

Nije lako suočiti se s činjenicom da netko drugi misli drugačije. I nije samo Hrvatska u tome iznimka. Ipak, ono što se ovih dana kod nas događa, osobito u medijima i na društvenim mrežama, graniči gotovo s ludilom. Kad se netko usudi drukčije misliti i to javno objaviti, kao što je učinio akademik Slobodan Novak o pitanju referenduma o braku kao životnoj zajednici žene i muškarca, onda od onih koji se s njim ne slažu njegov tekst biva označen kao manifest fašizma, da ne navodimo sve druge uvrede.

Ne kažem da nema vrijeđanja i sa strane onih koji su pobornici referenduma, međutim, uglavnom je tu riječ o marginalcima. Među onima koji su protiv dominira vrlo organizirana lijeva gerila koja je sveprisutna na hrvatskoj medijskoj sceni i ovom prilikom koristi se uobičajenim frazama etiketirajući neistomišljenike gnjidama, katoličkim talibanima i sličnim blasfemijama. Prema čelnim ljudima građanske inicijative "U ime obitelji" nastupa se ad hominem, vrijeđa ih se zbog izgleda, i sustavno lažno prikazuje kao homofobe.

Svojedobno je Voltaire govorio jednom svom protivniku: "Ja se ne slažem niti s jednom riječi koju si izgovorio, ali ću do smrti braniti tvoje pravo da ih izgovoriš". Njegovi današnji anarho-liberalistički sljedbenici kod nas sve bi dali da se glas druge strane ne čuje. Jedne naše novine tako donose stajališta samo onih koji su protiv referenduma. Po njima drugi i drugačiji kao da ne postoje. No, u jednom su ostali dosljedni svome učitelju Voltaieru. On je bjesomučno udario na Crkvu: "Uništite bestidnicu!", siktao je. Mnogi su u Hrvatskoj na tom tragu.

"Ako je ovo referendumsko pitanje nerazumno, onda je cijela ljudska civilizacija tisućama godina bila nerazumna i sada je konačno došlo vrijeme da joj rodni ideolozi, LGBTIQ aktivisti i politički ekstremno lijevi anarhisti donesu svjetlo svojega razuma. Jedva smo ih dočekali!", napisala je ovih dana na Facebooku Lidija Paris. A Tatjana Kovač-Lovrić piše ovako: "Čitajući razne komentare na Fejsu stječe se dojam da je ovaj referendum istjerao na površinu razne demone koji u ime vrhovnog boga Tolerancije buče i viču. Prava kršćanofobija!"

"Definicija braka kao zajednice muškarca i žene nije pitanje vjere ili nevjere, nego je nešto što je upisano u samu čovjekovu narav", jasno je poručio dubrovački biskup Mate Uzinić. Drugačijima se ovim referendumom ni u kojem slučaju "zlokobno ne krše ljudska prava". Oni koji s time manipuliraju, krše Opću deklaraciju UN-a o ljudskim pravima, jer u točki 16. izričito stoji kako samo "punoljetni muškarci i žene... imaju pravo sklopiti brak i osnovati obitelj... koja je prirodna i osnovna ćelija društva i ima pravo na zaštitu društva i države"(!)

7)

----- Original Message -----

Subject:RE: Vukovarska Hrvatska - nastavak

Date:Sun, 17 Nov 2013 22:03:08 +0000

From:Domagoj Musa

To:Josip Pecaric <josip.pecaric@yahoo.com>, hrsvijet <pecaric@element.hr>

Sjetimo se Skabrne

ŠKABRNJA <http://skabrnja.com/glavna.htm>

Škabrnja se nalazi u zaleđu Zadra, 15 km sjeveroistočno prema Benkovcu. Prema popisu stanovništva iz 1991. Škabrnja je imala 1.953 stanovnika i 397 domaćinstava. Danas u selu živi 1.772 ljudi. Škabrnja je etnički čisto hrvatsko selo, u kojemu **nikada nije živio niti jedan Srbin.**

ZA TOLIKO PROLIVENE KRVI NITKO DO DANA DANAŠNJEG NIJE ODGOVARAO.

Oko 7.30 sati u ponedjeljak, 18. studenoga 1991., započela je žestoka paljba po Škabrnji. Žene, djeca i starci pohitali su u podrume. Zadar, koji je toga jutra malo predahnuo nakon sedmodnevnih rušilačkih avionskih pohoda na grad, probudile su jake detonacije iz zaleđa.

Kilometrima uokolo osjećalo se podrhtavanje tla u Ravnim kotarima. Nije prošlo ni sat-dva, a gradom se proširila strašna vijest: Pala je Škabrnja. Istoga su dana do Zadra uspjeli doći rijetki preživjeli, prestravljeni Škabrnjani, i ispričali priču Škabrnje... Postrojbe bivše JNA, zajedno s pripadnicima vojnih i paravojnih srpskih odmetničkih postrojbi, ušli su toga ponedjeljka u selo. Potpuno su uništili stambene, sakralne i gospodarske objekte Škabrnje, jednoga od najbogatijih sela Ravnih kotara. Nakon toga su krenuli u "pohod" na žene, djecu i starce, koji su se skrivali u podrumima. Skriveni Škabrnjani nisu pružali nikakav otpor, no to ubojice nije spriječilo u njihovu naumu. Počelo je ubijanje u kojemu su samo prvi dan poginula 43 civila. Ubijani su iz neposredne blizine hicima iz vatrenog oružja, ali i tupim predmetima, udarcima po glavi i hladnim oružjem. Neki su pred smrt mučeni i masakrirani. Neki su pregaženi tenkom. Poginulo je 85 Škabrnjana, što je velika žrtva za pitomo ravnokotarsko mjesto. Škabrnja je tada potpuno spaljena i uništena, a obnovljena je uglavnom do dvije tisućite godine.

Škabrnja je doživjela uskrснуće nakon svoje najtužnije noći i križnog puta 18. studenoga 1991. godine. Bila je pribijena na križ, ali je i dočekala svjetlo novoga života. Oslobođena i obnovljena, nosi u svojome sjećanju uspomenu na žrtvu koju je dala za slobodnu Hrvatsku. Žrtvu koju je dala u najtežim trenucima, opkoljena, sama... kao što je u to vrijeme stradanja bila sama i cijela Hrvatska pred licem svijeta. Istoga dana, kad su u Vukovar ulazile horde suvremenih barbara, prema Škabrnji su rulali srpski tenkovi, tridesetak oklopnih vozila pokrenutih iz dva smjera, Biljana i Zemunika Gornjeg. Srbi su bez ikakva povoda napali svoje mirne hrvatske susjede... Branitelji se spominju tih ratnih dana, prvih srpskih topničkih napada početkom listopada 1991. godine, prvih mjesnih straža i ustroja samostalnog bataljuna

Škabrnja. Kad je počeo taj odsudni napad na selo, na samom ulazu uništili su jedan srpski transporter i tenk, ali je Škabrnja bila u nemogućoj poziciji, opkoljena sa svih strana. Srbi su zatvorili sve izlaze i asfaltirane ceste, a ostavili su otvorenim samo jedan poljski put prema Prkosu. Nakon topničke pripreme i približavanja tenkova kućama u Škabrnji, stigli su lokalni četnici u zaselak Ambar gdje su u podrumima zatekli Škabrnjane. Tu su izvršili najstrašniji i najmasovniji pokolj, da bi nakon toga ušli u samo središte Škabrnje, i odveli dio mještana u zatočeništvo. Nad Škabrnjom se tada spustilo olovno nebo. Branitelji, brojčano slabiji od neprijatelja, sa slabim naoružanjem, gotovo bez protuoklopnih sredstava, nisu mogli obraniti selo. Prvog dana poginulo je petnaest branitelja i pobijeno je četrdeset tri škabrnjskih civila, da bi pokolji i progoni bili nastavljeni i idućeg dana, 19. studenoga 1991. godine. Zadar i danas pamti crne vreće s mrtvim tijelima koje su dopremljene pred Odjel patologije Zadarske bolnice. Trebalo je identificirati majku, oca, sestru, strica, baku..

Kad čovjek prođe cestom od Benkovca prema Škabrnji, koju stotinu metara na putu prije skretanja u to pitomo hrvatsko selo, mora proći kroz redove sablasno pustih kuća u srpskom selu Biljane. Odatle je krenula karavana zla... Čovjek se tada pita koji je to ljudski soj živio u Biljanima, što ga je to nagnalo u suludi krvavi obračun s nedužnim mještanima Škabrnje, starcima, djecom, svojim dojučerašnjim susjedima koji nisu mogli ni zamisliti da bi ih srpski susjedi, ma koliko zaludeni velikosrpstvom, mogli doći u kuće ubijati.

I što sada? Strani humanitarci govore o suživotu. Tko bi normalan mogao žudjeti za susjedima iz Biljana? I kako je uopće moguće govoriti o suživotu s krvnicima i neraskajanim zločincima? Tako Škabrnja danas živi svoj mir bez zlih susjeda, ali i nosi svoju svježnu ranu, svoju tugu za svojim bližnjima koji su stradali tog strašnog studenskog dana.

Srbi su pirovali nad tuđim trudima, nad tuđim mukama. Doista, što misliti danas o tim ljudima koji niti ne pokazuju kajanje? Gdje su danas škabrnjski ubojice? Ima li ih na haaškim tjeralicama, ili sada traže svoja prava kao prikriveni, anonimni ubojice? Tko je pobio sve te ljude? Nisu to bili Srbi iz dalekih krajeva, bili su to Srbi iz Ravnih Kotara. Mnogi preživjeli mještani svjedoče da su ih prepoznavali po govoru. Zastrašujuća je činjenica da su patološku mentalnu strukturu njihovi srpski susjedi pokazali ne samo kao pojedinci, nego i kao kolektiv. Za sobom su ostavili mine i pustoš, tamo gdje su Hrvati obrađivali polja i gdje ih danas obrađuju kao što će ih obrađivati i sutra (sestero stradlih u minskim poljima), dok kuće u Biljanama ostaju kao mračni spomenici dijaboličnog velikosrpskog nadahnuća... Na Ražovljevoj glavici s koje su tukli po kućama u Škabrnji, gađajući nasumce iz zabave, ostali su duboki betonirani prokopi, zazidane zemunice iz kojih su mislili da mogu vladati ravnokotarskim poljem..ali nisu uspjeli!

U posljednjih je tisuću godina hrvatskom zemljom prošlo mnogo osvajača i agresora, ali uvijek je bilo onih koji su pružali otpor i htjeli ono za što su pale i škabrnjske žrtve. I zato, njima na čast i sjećanje, Vukovar i Škabrnja ostat će zauvijek simbol hrvatskog otpora i stradanja...

Svim palima za slobodu... "Neka vam je vječna hvala i slava, i laka vam Hrvatska zemlja..."

.....

- Nakon sedamnaest godina i poslije toliko prolivene krvi hrabri

Pupovac hoće doći u Škabrnju. Neće doći do onog momenta dok ne kaže tko je pobio Škabrnjane, razorio Škabrnju, ucivilio Evu Šegarić, majku tri hrvatska vojnika. Dok su naši generali u zatvoru, četnici uživaju na Brijunima. Nisam se ja borio za državu u kojoj Thompson nema pravo nastupa u Istri i u Hrvatskoj, a Lepa Brena i razne Bajage imaju. Vučić prolazi cestom 500 metara od mjesta gdje je moj otac ubijen i govori kako nije čuo za zločine u Škabrnji. Ako ga ova država i ova vlast ne spriječi da ponovno dolazi mi ćemo ga spriječiti, rekao je ratni zapovjednik Samostalnog škabrnskog bataljona Marko Miljanić.

... držali 86 pločica s imenima škabrnskkih žrtava te upalili 86 svjećica na skupu pod nazivom 'Sat za mrtvu stražu hrvatsku', podsjećajući na žrtve Škabrnje i ukazujući na nekažnjeni zločin